

# Statut starokatolických biskupů sjednocených v Utrechtské unii

## A - Preamble

### Ekleziologické základy Utrechtské unie

1. Utrechtská Unie je společenstvím církví a biskupů stojících v jejich čelech, kteří se rozhodli zachovávat a dále předávat víru, kult a zásadní strukturu nerozdělené církve prvního tisíciletí. 24. září 1889 bylo toto rozhodnutí biskupů shromážděných v Utrechtu dokumentováno třemi texty, které dohromady tvoří „Utrechtskou konvenci“: „Prohlášení“, „Dohoda“ a „Reglement“. Jejich sjednocením v biskupské konferenci, k níž později přistoupili další biskupové, bylo navíc vyjádřeno plné církevní společenství jimi reprezentovaných církví.

2. V „Utrechtském prohlášení“ - zásadním pro starokatolické učení se - společenství Utrechtské unie vytvořené v době Prvního vatikánského koncilu hlásí ke katolické víře, jak byla v církvích Východu i Západu vyjádřena sedmi ekumenickými synodami. Uznává historické prvenství římského biskupa jako primus inter pares, odmítá ale dogmata zmíněného koncilu týkající se papežství a množství jiných papežských vyhlášení, pokud jsou v rozporu s učením staré církve. Stvrzuje svou víru v podstatu a tajemství Eu-charistie. Dále se Utrechtská unie cítí být zavázána povinností konat vše, co pomáhá překonat rozkoly v církvi, a hledat a utvrzovat jednotu a společenství s ostatními církvemi na základě víry nerozdělené církve.

3. Jak bylo následně stále zřetelněji rozeznáváno a vyjadřováno, implikují trvajících Utrechtská unie a Utrechtská konvence (jejíž součástí „Dohoda“ a „Reglement“ byly již dvakrát revidovány v letech 1952 a 1974) určitou představu církve.

3.1 Ta předpokládá, že každé společenství lidí, jež je smířením v Ježíši Kristu a sesláním a trvalým dílem Ducha svatého konstituováno k jednotě v určitém místním kruhu okolo biskupa a jež má svůj střed v Eucharistii, je úplnou církví samostatně naplňující své úkoly v daném místě. Každá ve společné víře žijící místní církev se svými nepostradatelnými, úřad a laictvo spojujícími synodálními strukturaми, které vyjadřují společenství a jednotu, je tak zpřítomněním „jedné, svaté, katolické a apoštolské církve“, o které hovoří Nicejsko-cařihradské ekumenické vyznání víry (381).

3.2. Každá místní církev je „katolická“, protože má na jedné straně podíl na skutečnosti spásy a pravdy zahrnující Boha a člověka, nebe i zemi, a zde nachází svou jednotu, a

protože je na druhé straně spojena v jednotě a společenství s ostatními místními církvemi, v nichž poznává a uznává svou vlastní podstatu. Tak se prokazuje katolicita každé jednotlivé místní církve v její jednotě a společenství s ostatními místními církvemi, jejichž identita zakládající se na spásném díle trojjediného Boha je poznávána ve víře. Také jednota a společenství místních církví v jejich spojení přesahujícím rámec biskupství - tedy obvykle ve spojení do národních církví, církevních provincií, patriarchátů - je zpřítomněním „jedné, svaté, katolické a apoštolské církve“; to však nikoli na způsob nějakého superbiskupství s nadregionální či dokonce univerzální působností, nýbrž jako společenství episkopálně-synodálních místních církví. Z této perspektivy je třeba nahlížet na poměr mezi svébytností každé místní církve (ve vztahu k samosprávě v nejširším smyslu) a závazkem každé místní církve přesahujícím místně-církevní rámec (ve vztahu ke společenství místních církví). To, že se tato jednota a společenství již dlouho univerzálně mezi všemi církvemi nedrží, je důsledkem lidské omezenosti a hříchu; zatemňuje se tím skutečnost, že Ježíš Kristus se sebou smiřuje a povolává k partnerství všechny lidi, kteří se jeho volání otevírají. Z toho vzniká pro každou církev povinnost, v poslušnosti vůči vůli boží a věrna obecné tradici jasně vyjádřit, zda musí současná rozdělení nadále chápat jako nevyhnutelná, popř. zda není spíše třeba odkrývat vlastní katolicitu v rozdělené církvi.

3.3. Každá místní církev je tělo Kristovo, v němž jsou ve jménu trojjediného Boha pokřtění a biřmovaní a v Eucharistii stále znova sjednocováni skrze rozličné dary Ducha svatého v martyrii, leitourgii a diakonii povolávání, zmocňování a posvěcování k rozmanitému životu v obecenství. Ve společenství s ostatními místními církvemi se tak stává lidem Boha, který vyvolil Izrael jako znamení spásy požehnání zaslíbené Abrahámovi otevřel v moci Evangelia všem národům. Je na cestě k naplnění jako znamení obnovy stvoření nastávající v Ježíši Kristu, po níž každý její člen jde obrácen a s nadějí.

3.4. Katolicita církve je vnímána v kontinuitě s jejím spásně trojičním základem prostřednictvím těch prvků a dějů, které jsou označovány celkovým pojmem „apoštolská sukcese“. Tím je míněno, že obecné církevní jednání ve slovu a svátosti, učení a úřadu se v čase a prostoru odvozuje a musí odvozovat od Duchem vedeného poslání Ježíše Krista a apoštolů. K tomu náleží přednostně předávání duchovního úřadu skrze modlitbu a vkládání rukou. Apoštolská sukcese církve vyžaduje plné církevní společenství synodálně uspořádaných katolických církví vedených biskupy spolu s kolegiem presbyterů. Zvláště výrazně se projevuje ve svěcení místně zvoleného biskupa ostatními biskupy.

4. To vše znamená vzhledem k Utrechtské unii, že v první řadě je biskupům svěřen úkol sloužit zachování katolicity církve v jednotě předávání víry, zaujímat stanovisko ve skýtajících se nových otázkách a s ohledem na vztahy s jinými církvemi přijímat rozhodnutí. Neboť oni stojí na rozhraní mezi primární příslušností ke své místní nebo národní církvi jako

jednotlivci na jedné straně a přednostní zodpovědností za společenství místních a národních církví jako kolegium na straně druhé. V jejich synodálních shromážděních, tj. v zasedáních MBK, je vyjádřena konciliárně strukturovaná jednota a závazné společenství samostatných katolických církví - ať již jsou to biskupství jednotlivá nebo národní svazy více biskupství.

4.1. V recepci ze strany církve se ukazuje, že rozhodnutí biskupů připravená a přijatá v širokém konciliárním procesu dotčena Duchem svatým a odpovídají vůli Boží v poslání jeho církve. Proces recepcy zahrnuje tudíž participaci a spoluzodpovědnost pokřtěných (duchovních i laiků) jak uvnitř vlastní místní nebo národní církve (synody nebo jiné odpovědné orgány), tak i uvnitř Utrechtské unie jako celku. Avšak jako dění vedené Duchem svatým nelze tento proces komplexně a už vůbec ne definitivně právně upravit.

5. Kde na základě vlastního ekumenického závazku Utrechtské církve trvá společenství s církvemi stojícími mimo ni, anebo takové na základě teologického vysvětlení jako zodpovědné a žádoucí vzniká, mají se biskupové Utrechtské unie v konsekvenci se shora uvedenými výklady starat o to, aby se s těmito církvemi konaly vzájemné konzultace.

6. Pro udržení svého společenství a pro plnění společných úkolů si biskupové Utrechtské unie stanoví na základě shora uvedených zásad následující „Vnitřní řád“ a v návaznosti také nezbytný „Jednací řád“. Při tom předpokládají, že jak oni sami, tak také všichni věřící se nechají vést myšlenkou, která je vyjádřeny slovy svatých biskupů Cypriána z Kartága a Ignáce z Antiochie: Nic nerozhodovat bez porady presbyteria a bez souhlasu lidu (Ep Cy. 14,4); nečinit nic bez biskupa (Ign Fil. 7,2).

## B - Vnitřní řád

### Čl. 1

K Mezinárodní biskupské konferenci (MBK) Utrechtské unie patří biskupové, kteří

- a) se spolu se svými církvemi hlásí k „Utrechtskému prohlášení“ z 24. září 1889;
- b) zachovávají katolicitu úřadu, učení a kult v apoštolské sukcesi;
- c) stojí spolu se svými církvemi v plném církevním společenství s ostatními církvemi Utrechtské unie;
- d) jsou členy Utrechtské unie uznáni jako právoplatně zvolení a kanonicky vysvěcení a vykonávají katolický biskupský úřad ve své církvi;

- e) nemají vůči jiným církvím žádné závazky a povinnosti, které by byly v rozporu s „Utrechtským prohlášením“ a s tímto statutem;
- f) kteří vykonávají své funkce jako řádní biskupové, tedy vedou církve, tzn. biskupství.

## Čl. 2

MBK neomezuje jurisdikci svých členů v jejich místních církvích.

## Čl. 3

MBK má následující úkoly:

- a) přijímá nezbytná usnesení ve všech organizačních nebo disciplinárních záležitostech týkajících se zachování společenství;
- b) zaujímá stanovisko ve sporných otázkách víry a s ní spojeného etického jednání jakož i církevního řádu;
- c) vydává jménem Unie, je-li to vyžádáno dotazy anebo žádá-li si toho situace, věroučná a zásadní prohlášení;
- d) upravuje vztahy k ostatním církvím a náboženským společnostem;
- e) rozhoduje o přijetí církve do Utrechtské unie;
- f) rozhoduje, nehledě na postup uvedený v Čl. 8, o přijetí biskupa do MBK;
- g) zjišťuje, zda některý biskup hrubě neporušil vyznání „Utrechtského prohlášení“, katolicitu úřadu, učení a kultu anebo tento „Statut“, či zda jednal vážným způsobem proti mravům, a rozhoduje, zda mu proto musí být odňato členství v MBK;
- h) zahajuje, kdykoli je to možné, v souvislosti s otázkami ve smyslu Čl. 3, písm. b až d, na celkových starokatolických fórech (např. Mezinárodní starokatolická teologická konference, Mezinárodní starokatolický kongres) za využití Střediska informací a komunikace proces utváření mínění;
- i) vykonává nad těmi starokatolickými obcemi a seskupeními, jež stojí mimo rámec místní církve některého člena MBK nebo se právě vytvářejí, jurisdikci, která se může uskutečňovat pomocí jednoho či více biskupů (ať jsou členy MBK nebo nikoli);
- j) se zřetelem na Utrechtskou unii a ostatní církve provozuje trvalé Středisko informací a komunikace, které je vedeno teologicky kvalifikovanou osobou;

k) provozuje Dokumentační středisko pro starokatolickou literaturu a publikace členských církví Utrechtské unie.

#### Čl. 4

Každý člen MBK je povinen

- a) účastnit se zasedání MBK;
- b) problémy, názory a trendy, které mohou nabýt významu přesahujícího okruh je-ho církve a týkat se tak Utrechtské unie jako takové, sdělit zavčas a s dosta-tečným výkladem MBK a předložit při jednání je jako traktandum pro přijetí stanoviska;
- c) iniciovat ve své církvi za pomoci Stře-diska informací a komunikace vytváření názoru na otázky, aby se mohl v MBK vyjadřovat se znalostí přesvědčení své církve;
- d) oznamovat ve své církvi prohlášení a stanoviska MBK v otázkách a s tím souvisejícího etického jednání jakož i církevního řádu a současně uvádět jejich zdůvodnění jako naukových výroků biskupů sjednocených v Utrechtské unii;
- e) uskutečňovat ve vlastní církvi podle vnitřního řádu sám nebo zprostředko-vaně usnesení MBK týkající se disciplí-ny, organizace a společných akcí;
- f) provádět ve vlastní církvi vhodným způ-sobem rozhodnutí MBK o vztazích k ji-ným církvím a náboženským společ-nostem;
- g) faktickou nemožnost recepce usnesení MBK zjistitelnou ve vlastní církvi po del-ším čase oznámit MBK.

#### Čl. 5

- a) Člen MBK ve smyslu Čl. 1, písm. f je zásadně povinnen hlasovat při rozho-dování ve smyslu Čl. 3, písm. a až g. Člen se neúčastní hlasování o otázce, která je bezprostředně spojena s jeho zájmy.
- b) Biskup, který se neúčastní zasedání, musí zmocnit jiného biskupa vlastní církve nebo jiné církve Utrechtské unie (ať je onen členem MBK nebo nikoli) nebo jinou duchovní osobu své církve, aby za něj hovořili a odevzdali hlas.
- c) V případě sedisvakance může dotyčná církev vyslat k jednáním správce bis-kupství nebo jinou duchovní osobu jako pozorovatele s hlasem poradním. Pokud se dotyčná církev

nechá reprezentovat jiným řádným biskupem téže národní církve, může ten využít při hlasování pouze jemu náležejícího jednoho hlasu.

d) Zdržení se hlasování nejsou při zjišťování výsledků hlasování brána v úvahu.

## Čl. 6

a) Při rozhodnutích a přijetích stanoviska ve smyslu Čl. 3, písm. b až d vstupuje v platnost postup posaný v následujícím. Totéž platí, pokud je otázka, kterou je třeba rozhodnout, po první poradě v kruhu MBK posouzena alespoň dvěma jejími členy jako otázka, která souvisí s dalším zachováním společenství Utrechtské unie.

b) Tento postup předpokládá nejprve to, že MBK se shodne na lhůtě, v níž bude uskutečněna porada k příslušné otázce v rámci všech národních církví a případně též na obecných starokatolických diskusních fórech, jejíž výsledky budou oznámeny jak členům MBK, tak synodálním vedoucím instancím národních církví. Zároveň je prostou většinou určeno, kdy bude dotčená otázka znovu zařazena na pořad jednání MBK k dalšímu projednávání.

c) Otázka opětně zařazená na pořad jednání je biskupy projednávána ve druhém čtení. Při tom je třeba vzít v úvahu zvláště písemně předložené výsledky porad, popř. dalších zadaných expertiz, jakož i možné dopady rozhodnutí na Utrechtskou unii a její mezicírkevní vztahy.

d) Druhému čtení zpravidla následuje hlasování, kterého se účastní všichni přítomní členové MBK.

e) Je-li výsledkem jednohlasné rozhodnutí, je sděleno členským církvím jako rozhodnutí MBK a současně je uvedeno zdůvodnění.

f) Je-li výsledkem nikoli jednohlasné, ale přesto jednomyslné rozhodnutí v tom smyslu, že z každé národní církve souhlasí vždy většina biskupů, je členským církvím oznámeno jako rozhodnutí MBK při současném sdělení argumentů jeho zastánců jakož i odpůrců.

g) Není-li výsledkem ani jednohlasné ani jednomyslné rozhodnutí ve smyslu Čl. 6, písm. e a f, žádné rozhodnutí MBK nevzniklo a záležitost je stažena z pořadu jednání MBK. Tento výsledek je oznámen církvím Utrechtské unie při současném sdělení argumentů předložených při jednání MBK, v místních církvích a popř. na obecných starokatolických diskusních fórech.

## Čl. 7

a) Rozhodnutí o přijetí některé církve do Utrechtské unie (Čl. 3, písm. e) jsou přijímána podle Čl. 6, písm. e až g.

b) Ve všech ostatních otázkách je rozhodnutí platné, hlasuje-li pro ně absolutní většina přítomných členů MBK.

## Čl. 8

Volba biskupa se uskutečňuje podle vnitřního řádu příslušné církve, jeho svěcení provádějí biskupové Utrechtské unie.

## Čl. 9

a) Dotyčná církev koná volbu při vědomí následujících MBK stanovených překážek svěcení:

- vzhledem k nárokům biskupského úřadu nedostatečné teologické vzdělání a pastorační zkušenosti;

- způsob života neodpovídající důstojnosti biskupského úřadu;

b) Volba biskupa je zodpovědnou církevní instancí oznámena všem členským církvím Utrechtské unie s přiložením náležitých protokolů.

c) Prezident MBK informuje za sebe členy MBK o uskutečněné volbě.

d) Pokud nějaký člen MBK vznese do tří týdnů po oznámení volby prezidentem k jeho rukám písemný protest proti postupu volby nebo osobě zvoleného biskupa, jenž by měl být vysvěcen, je otázka projednána na mimořádném zasedání MBK - za slyšení dotyčné církve - a o vysvěcení biskupy Utrechtské unie rozhodnuto prostou většinou. Pokud MBK odmítne vykonat svěcení, je na dotyčné církvi, aby z toho vyvodila odpovídající důsledky.

e) Pokud do tří týdnů od oznámení volby prezidentem MBK není k němu podán žádný protest proti postupu volby nebo osobě zvoleného biskupa, jenž má být vysvěcen, zašle prezident kandidátu svěcení jeden exemplář „Utrechtského prohlášení“ a „Statutu biskupů sjednocených v Utrechtské unii“ s požadavkem, aby stvrdil svůj souhlas podpisem.

f) Jakmile přijde podepsané „Utrechtské prohlášení“ a „Statut biskupů sjednocených v Utrechtské unii“ zpět k prezidentovi MBK, informuje ten členy MBK o tom, že svěcení může být uskutečněno; totéž sdělí písemně také příslušné instanci dotyčné církve.

g) Pokud nějaký člen MBK provede svěce-ní MBK odmítnuté (Čl. 9, písm. d), je je-ho členství v MBK ipso facto suspendo-váno až do konečného rozhodnutí MBK na jejím následujícím zasedání podle Čl. 3, písm. g.

## Čl. 10

a) Ke svěcení jsou dotyčnou církví zváni všichni biskupové Utrechtské unie.

b) Pokud je to možné, měli by být mezi tře-mi hlavními světiteli řádní biskupové různých národně-církevních tradic. Je-li to možné, nemá biskup předchůdce ná-ležet mezi tři hlavními světiteli.

## Čl. 11

a) Biskupové se jiným biskupům nebo církvím nezavazují žádnými povinnost-mi týkajícími se úřadu, učení nebo kultu, ani takové neruší, aniž by to bylo pře-dem společně projednáno a schváleno v MBK.

b) Obzvláště se biskupové zavazují neu-dělit žádné svěcení bez souhlasu MBK a neúčastnit se žádného vkládání ru-kou.

c) Pro biskupská svěcení v církvích, s ni-miž stojí Utrechtská unie v plném cír-kevním společenství, postačuje potvrze-ní byra MBK, které je sděleno ostatním členským církvím.

## Čl. 12

Biskupové si navzájem poskytují církevní ústavy, jejich obecné řády, své pastýřské listy, oficiální modlitební knihy a kancionály, rituály, pontifikály, katechismy, učebnice, ročně obnovované seznamy duchovních, protokoly synod, zkušební řády a obzvláš-tě důležitá rozhodnutí svých církví apod.

## Čl. 13

Diákon a presbyteri, kteří cestují z jedno-ho do jiného starokatolického biskupství a zdržují se tam delší či kratší dobu, jsou zpravidla přizváni k vykonávání duchovní-ho úřadu, pokud mají doporučující biskupský list; formální přijetí do kléru jiného bis-kupství se může uskutečnit pouze po ka-nonickém propuštění příslušným bisku-pem. Výjimkou je volba duchovního za bis-kupa jiné diecéze.

## Čl. 14

a) Každý biskup se zavazuje světit anebo přijímat jako jáhny a kněze jen takové kandidáty, kteří mají nezbytné předpo-klady a mohou se podle předpisů své církve prokázat odpovídajícím vzdělá-ním, teologickým studiem a zkouškami.

b) Kandidátům jáhenství a kněžství z jiné-ho biskupství je svěcení uděleno jen na žádost nebo se souhlasem příslušného biskupa nebo jejich církve.

## C - Jednací řád

### Čl. 1

a) Mezinárodní starokatolická biskupská konference (MBK) přijímá svá rozhod-nutí na valných zasedáních. Pro plnění svých dalších úkolů a pro přípravu svých rozhodnutí může využít svých or-gánů nebo zvláštních komisí ustave-ných jejím rozhodnutím.

b) Orgány jsou prezident, tajemník, kves-tor a též asesor, kteří tvoří dohromady úřad MBK.

c) Prezidentem MBK je arcibiskup utrechtský. V nepřítomnosti je zastupován jím jmenovaným členem; pokud takového nejmenoval, pak služebně nejstarším členem úřadu MBK.

d) MBK volí ze svých členů tajemníka, kvestora a asesora na šestileté funkční období.

### Čl. 2

a) MBK se schází alespoň jednou ročně k valnému zasedání. Nadto může úřad MBK svolat další valná zasedání; k to-mu musí dojít, požadují-li to písemně alespoň dva členové MBK (z různých národních církví) s udáním důvodů.

b) Protokol z valného zasedání vede ve-doucí Střediska informací a komunikace MBK. Vypracovává se v německém ja-zyce, odkud je pořízen anglický překlad schválený MBK. Protokol je zaslán čle-nům MBK do tří měsíců po skončení za-sedání, poté co prezident a vedoucí protokolu stvrdili německé znění svými podpisy.

### Čl. 3

Každý člen MBK je oprávněn brát s sebou na valná zasedání nebo zasedání zvláštních komisí nejvýše dvě osoby jako odborné poradce nebo překladatele, a to na vlastní náklady. Navíc může přizvat poradce a překladatele MBK.

### Čl. 4

- a) Kancelář MBK podporuje prezidenta, zařizuje organizační a správní záležitosti Konference a připravuje zasedání Konference a jejích komisí.
- b) Kancelář vede oficiální seznam biskupů, kteří náleží k Utrechtské unii, a jejich církví.
- c) Kancelář vede také seznam těch církví, které mají oznamovat Utrechtské unii uvolnění a opětné obsazení biskupského stolce.
- d) Kancelář dohlíží na práci Střediska informací a komunikace.

### Čl. 5

Kancelář MBK určuje, je-li to možné, pak po slyšení členů, místo a čas shromáždění. Pozvánky spolu s uvedením pořadu jednání a s případnými potřebnými podklady rozšiřuje tajemník. Zváni musí být všichni členové; v případě sedisvakance je pozvánka zaslána příslušné církevní instanci. Lhůta pro pozvánky má obnášet čtyři měsíce; v naléhavých případech může Kancelář MBK od zachování této lhůty odhlédnout.

### Čl. 6

Jednání MBK, Úřadu MBK a jejích komisí jsou důvěrná do té míry, jaká byla dohodnuta. Usnesení a všechno, co přispívá k nezbytné participaci místních a národních církví na nalézání rozhodnutí, jsou vhodným způsobem zveřejňována za spolupráce Střediska informací a komunikace MBK.

### Čl. 7

Každá členská církev Utrechtské unie přispívá ročně na krytí průběžných výdajů MBK. Kvestor vypracovává předběžný návrh, který zahrnuje náklady valných zasedání, Kanceláři MBK, Střediska informací a komunikace, zvláštních komisí, odborných poradců a

překladatelů přizvaných MBK a také cestovních nákladů vzniknuvších při plnění pověření MBK, a má vykazovat i rezervní fond pro nepředvídané výdaje. Výši ročního příspěvku placeného členskou církví stanoví MBK s vhodným přihlédnutím k finančním schopnostem dané církve tak, aby mohly být pokryty výdaje obsažené v předběžném návrhu.

## D - Závěrečná ustanovení

### Čl. 1

Tento „Statut starokatolických biskupů sjednocených v Utrechtské unii“ nahrazuje „Dohodu starokatolických biskupů sjednocených v Utrechtské unii“ a „Reglement Mezinárodní starokatolické biskupské konference Utrechtské unie“ z 12. září 1974, jakož i doplňky z roku 1983, 1991 a 1994. Vstupuje v platnost 1. ledna 2001.

### Čl. 2

Tento statut může být změněn podle čl. 7, písm. a Vnitřního řádu.

### Čl. 3

Jak německý, tak anglický text tohoto statutu jsou autentické stejnou měrou.

Poznámka:

Ve statutu jsou užívány mužské gramatické tvary, ženské jsou předpokládány jako zahrnuté současně.

Vratislav, 25. května 2000

Prezident MBK: Antonius Jan Glazemaker, arcibiskup utrechtský

Tajemník MBK: Hans Gerny, biskup Kristokatolické církve ve Švýcarsku

Dodatek: Utrechtské prohlášení

(24. září 1889)

In nomine ss. Trinitatis

Johannes Heykamp, arcibiskup utrechtský,

Casparus Johannes Rinkel, biskup v Haarlemu,

Cornelius Diependaal, biskup v Deventeru,

Joseph Hubert Reinkens, biskup starokatolické církve Německa.

Eduard Herzog, biskup Kristokatolické církve Švýcarska,

dvacátého čtvrtého září tisíc osm set osmdesát devět, za svolávání svatého Ducha v arcibiskupském sídle v Utrechtu shromáždění, vydávají následující prohlášení ke katolické církvi.

Shromáždění na základě pozvání spolupodepsaného arcibiskupa utrechtského k poradě, rozhodli jsme se scházet se nadále čas od času k projednávání společných záležitostí s přizváním našich pomocníků, radů a teologů.

Máme za vhodné, abychom při tomto prvním společném setkání společným prohlášením učinili shrnutí církevních zásad, podle nichž jsme dosud spravovali a budeme spravovat náš biskupský úřad a jež jsme měli opakovaně příležitost vyslovit v prohlášeních jednotlivých.

1. Trváme pevně na katolické zásadě, formulované Vincencem Lerinským: „Držme se toho, co všude, vždycky a všichni věřili. To je opravdu a skutečně katolické.“ Proto pevně trváme na víře staré Církve, jak je vyslovena v ekumenických symbolech a ve všeobecně uznávaných dogmatických rozhodnutích ekumenických koncilů nerozdělené Církve prvního tisíciletí.

2. Vatikánské dekrety z 18. července 1870 o neomylnosti a univerzálním episkopátu čili církevní nadvládě římského papeže zavrhuje, neboť jsou v rozporu s vírou staré Církve a ruší starokřesťanské zřízení. To nám však nebrání uznávat historický primát, jak jej vícere ekumenické koncily a otcové staré Církve se souhlasem celé Církve prvního tisíciletí přiznaly římskému biskupovi.

3. Odmítáme také prohlášení Pia IX. z roku 1854 o neposkvrněném početí Mariině jako nezaložené na Písmu svatém a tradici prvních staletí.

4. Pokud jde o jiné dogmatické dekrety, kteří římsští biskupové v posledních stáletích vydali, jako Unigenitus (1713), Auctorem fidei (1794), Syllabus z roku 1864 a další, pak je odmítáme, pokud odporují učení staré Církve a nepovažujeme je za směrodatné. Nad to obnovujeme všechny protesty, které starokatolická církev holandská v uplynulém čase proti Římu vznesla.

5. Nepřijímáme koncil Tridentský v jeho rozhodnutích, týkajících se církevní kázně, a jeho dogmatická rozhodnutí přijímáme jen potud, pokud jsou v souladu s učením staré Církve.

6. V přesvědčení, že svatá Eucharistie tvoří v katolické církvi vždy skutečný střed bohoslužby, cítíme se povinni prohlásit, že s naprostou věrností neochvějně trváme na staré katolické víře o nejsvětější svátosti oltářní a věříme, že pod způsoby chleba a vína přijímáme opravdu Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista. Slave-ní eucharistie v církvi není trvalým opakováním nebo obnovováním zástupné oběti, kterou Kristus jednou provždy přinesl na kříži, ale její obětní charakter spočívá v tom, že je její trvalou památkou a na zemi vykonávaným skutečným zpřítomněním oné jediné oběti Kristovy za spásu lidstva, kterou podle Písma svatého (Žid. 9,11-12) Kristus na nebi stále vykonává, ježto „je nyní na nás přítomen před tváří Boží“ (Žid. 9,24). Protože se tento charakter Eucharistie týká oběti Kristovy, je tato současně posvátnou obětní hostinou, při níž věřící, kteří přijímají Tělo a krev Kristovu, vstupují ve vzájemné společenství (1. Kor. 10, 17).

7. Doufáme, že úsilí teologů, kteří se pevně drží víry nerozdělené Církve, podaří dosáhnout dorozumění o rozporech, které vznikly od církevního rozkolu. Napomínáme duchovní, kteří spadají pod naše vedení, aby v kázáních a ve výuce především pečlivě zdůrazňovali ty podstatné křesťanské pravdy, k nimž se církevně rozdělená vyznání společně hlásí, aby se vyvarovali při rozhovorech o dosavadních rozdílech každé urážky jak pravdy tak lásky a vedli členy našich obcí slovem a příkladem, aby se vůči jinověrcům chovali tak, jak to odpovídá duchu Ježíše Krista, který je Spasitelem nás všech.

8. Jsme přesvědčeni, že neochvějnou věrností učení Ježíše Krista při odmítnutí všech omylů přimísených k němu vinou lidí, každého zneužití církve a hierarchických nároků, budeme nejúspěšněji čelit každé nedověře a náboženské lhostejnosti, nejhoršímu zlu našich časů.

Dáno v Utrechtu 24. září 1889.

Johannes Heykamp.

Casparus Johannes Rinkel.

Cornelius Diependaal.

Joseph Hubert Reinkens.

Eduard Herzog.